

ΓΑΛΑΖΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ

Ταξίδι στο κέντρο της Γης

ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Σειρά: Γαλάζια Βιβλιοθήκη

Συγγραφέας & τίτλος πρωτοτύπου:

JULES VERNE – *Voyage au centre de la terre*

Παραγωγή: ΜΙΝΩΑΣ Α.Ε.Ε.

1η έκδοση: Σεπτέμβριος 2011

Διασκευή – Επιμέλεια κειμένου: Αναστασία Σακελλαρίου

Σχεδιασμός εξωφύλλου – Σελιδοποίηση: Ιάκωβος Ψαρίδης

Copyright © για την παρούσα έκδοση:

Εκδόσεις ΜΙΝΩΑΣ

Τ.Θ. 504 88, 141 10 Ν. Ηράκλειο, ΑΘΗΝΑ

τηλ.: 210 27 11 222 – fax: 210 27 76 818

www.minoas.gr • e-mail: info@minoas.gr

ISBN 978-960-481-573-9

ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ

ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΗΣ ΓΗΣ

Διασκευή: Αναστασία Σακελλαρίου

Η Γαλάζια Βιβλιοθήκη επιστρέφει ανανεωμένη

Η Γαλάζια Βιβλιοθήκη, η σειρά που καθιερώθηκε στη συνείδηση του αναγνωστικού κοινού για την ποιότητα και τον σεβασμό της στην παιδική ψυχή, επανακυκλοφορεί ανανεωμένη σε νέες, μοντέρνες εκδόσεις, αποσκοπώντας να κάνει προσιτά σε μικρούς και μεγάλους τα αριστουργήματα της ελληνικής και παγκόσμιας λογοτεχνίας.

Από τον Ντίκενς και τον Μπαλζάκ έως τον Μαλό και τον Ουγκό, όλοι οι μεγάλοι συγγραφείς έδωσαν το παρών μέσα από διαλεκτά αριστουργήματα που, κυκλοφορώντας για πρώτη φορά το 1966, μύησαν τους νέους στον κόσμο του πνεύματος και καλλιέργησαν στην παιδική ψυχή ευγενικά αισθήματα και ανώτερα ιδανικά.

Βιβλία που δεν πρέπει να λείπουν από καμία βιβλιοθήκη, επιμελημένες εκδόσεις που χαρίζουν την αίσθηση του κλασικού επανακυκλοφορούν διασκευασμένες και προσεκτικά επιμελημένες με συμπυκνωμένα νοήματα που κεντρίζουν τη δημιουργική φαντασία των παιδιών και με όλες εκείνες τις παιδαγωγικές αξίες που πρέπει να περιέχονται σε ένα καλό παιδικό βιβλίο.

Γιάννης Κωνστανταρόπουλος,
Εκδότης

Ο θείος γυρίζει στο σπίτι βιαστικός

Μια Κυριακή, στις 24 Μαΐου του 1863, ο θείος μου, ο καθηγητής Λίντενμπροκ, γύριζε βιαστικά στο σπίτι του, στην Κενινγκοτράσε, έναν από τους αρχαιότερους δρόμους της παλαιότερης συνοικίας του Αμβούργου.

Η Μάρθα, η υπηρέτρια, αιφνιδιάστηκε, γιατί το φαγητό μόλις είχε αρχίσει να σιγοβράζει.

«Αν πεινάει ο θείος μου, θα βάλει τις φωνές!» σκέφτηκα.

— Το φαγητό δεν είναι ακόμη έτοιμο, φώναξε η Μάρθα σαστισμένη. Γιατί επέστρεψε τόσο νωρίς ο κύριος;

— Θα μας το πει, ίσως, ο ίδιος, απάντησα.

— Να τος! Εγώ θα αποσυρθώ, κύριε Άξελ. Εσείς θα βρείτε τρόπο να με δικαιολογήσετε.

Έμεινα μόνος. Πώς όμως να πείσω τον πιο ευέξαπτο από όλους τους καθηγητές; Δεν τολμούσα να τον αντικρίσω. Ετοιμαζόμουν να αποτραβηχτώ στο καμαράκι

μου, όταν η εξώπορτα άνοιξε. Η ξύλινη σκάλα έτριξε και ο οικοδεσπότης όρμησε στο γραφείο του. Σε λίγο, άκουσα το βροντερό του κάλεσμα:

—Άξελ, έλα εδώ! Πού είσαι, τέλος πάντων;

Όρμησα στο γραφείο του τρομερού θείου μου.

Ο Ότο Λίντενμπροκ δεν ήταν κακός άνθρωπος, αλλά ήταν πολύ παράξενος. Έταν καθηγητής στο Γιοχάνεουμ και δίδασκε ορυκτολογία. Όσο διαρκούσε το μάθημα, ήταν αδύνατον να μη θυμώσει δυο τρεις φορές. Ωστόσο, ήταν εξαιρετικός επιστήμονας. Το όνομά του ήταν πασίγνωστο σε όλους τους επιστημονικούς συλλόγους και δεν ήταν λίγοι εκείνοι που τον συμβουλευόνταν για όλα τα επίμαχα ζητήματα της χημείας. Επίσης, ήταν επιμελητής του ορυκτολογικού μουσείου του κυρίου Στρούβε, πρεσβευτή της Ρωσίας.

Ο θείός μου ήταν ψηλόλιγνος, με ακατάβλητη ζωτικότητα. Μολονότι πενήντάρης, φαινόταν δέκα χρόνια νεότερος. Έταν επίσης αρκετά πλούσιος. Το σπίτι όπου έμενε ήταν ιδιοκτησία του. Μαζί του κατοικούσαν η θετή του κόρη, η Γκράουμπεν, μια χαριτωμένη Βιρλανδέζα δεκαεφτά ετών, η πιστή Μάρθα κι εγώ. Με τη δική μου ιδιότητα, του ανιψιού και ορφανού, έγινα ο βοηθός-παρασκευαστής των πειραμάτων του και πρέπει να ομολογήσω ότι έδειχνα μεγάλο ενδιαφέρον για τις γεωλογικές επιστήμες.

Ζούσα ευτυχισμένος στο σπίτι της Κενινγκστράσε, παρά τις ιδιορρυθμίες του ιδιοκτήτη του, γιατί, αν και μου φερόταν απότομα, με αγαπούσε πολύ.

Τον Απρίλη, ο θεός μου φύτεψε μέσα σε πορσελάνινες γλάστρες ένα σωρό αναρριχητικά φυτά. Κάθε πρωί, πήγαινε και τραβούσε τα φύλλα τους, για να μεγαλώσουν γρήγορα!

Κοντά σε έναν τέτοιο μυστήριο τύπο, πώς να τολμήσω να μην υπακούσω; Έτρεξα λοιπόν και μπήκα στο γραφείο του.

Το σπάνιο βιβλίο

Το σπουδαστήριο του θείου μου ήταν αληθινό μουσείο. Εκεί μπορούσε κανείς να θαυμάσει όλα τα δείγματα του ορुकτου βασιλείου! Πόσο καλά ήξερα αυτά τα δείγματα της οрукτολογικής επιστήμης! Πόσες φορές κλεινόμουν εκεί μέσα, για να ξεσκονίζω τους ανθρακίτες, τους λιγνίτες και τα άλλα οрукτά!

Όταν όμως μπήκα στο γραφείο, δε σκεφτόμουν καθόλου αυτούς τους θησαυρούς. Συλλογιζόμουν μόνο το θείο μου. Ήταν χωμένος στην πολυθρόνα του και κρατούσε ένα βιβλίο, που το κοίταζε με θαυμασμό.

—Τι βιβλίο! έλεγε και ξανάλεγε. Είναι ανεκτίμητος θησαυρός. Τον ανακάλυψα σήμερα το πρωί, μου είπε.

—Περίφημο! απάντησα με προσποιητό θαυμασμό.

Γιατί όμως τόσες κουβέντες για ένα παλιό βιβλίο μεγάλου σχήματος, δεμένο άκομψα, με σκοροφαγωμένα φύλλα;

—Κοίταξε, έλεγε ο θεός μου, ρωτώντας και απαντώντας ο ίδιος. Δεν είναι ωραίο; Ναι, είναι θαυμάσιο. Και τι δέσιμο! Ανοίγει εύκολα; Ναι, γιατί μένει ανοιχτό σε οποιαδήποτε σελίδα! Και η ράχη του δεν παρουσιάζει κανένα σκάσιμο, κι ας έχουν περάσει εφτακόσια χρόνια από τότε που κυκλοφόρησε! έλεγε ανοιγοκλείνοντας ασταμάτητα το βιβλίο.

—Και ποιος είναι ο τίτλος αυτού του θαυμάσιου βιβλίου; ρώτησα με ύφος που μαρτυρούσε δήθεν μεγάλο ενθουσιασμό.

—Αυτό το έργο, απάντησε ο θεός μου, είναι ο *Χείμς Γκρίνγκλα* του Σνόρε Τίρλεζον, του ονομαστού Ισλανδού συγγραφέα του 12ου αιώνα! Είναι το χρονικό των Νορβηγών πριγκίπων που βασίλεψαν στην Ισλανδία.

—Πρόκειται δηλαδή για μια μετάφραση στη γερμανική γλώσσα; ρώτησα.

—Τι είπες; αντέδρασε ο καθηγητής. Μια μετάφραση; Και τι να την κάνω εγώ τη μετάφραση; Αυτό είναι το πρωτότυπο έργο στην ισλανδική γλώσσα, σε ένα περίφημο γλωσσικό ιδίωμα, που επιτρέπει τους πιο ποικιλόμορφους γραμματικούς συνδυασμούς και αμέτρητους εκφραστικούς τρόπους!

—Α! έκανα με κλονισμένη κάπως την αδιαφορία μου. Και τα τυπογραφικά στοιχεία του είναι ωραία;

—Ποιος σου μίλησε για τυπογραφικά στοιχεία, κακόμοιρε Άξελ; Ακούς εκεί, τυπογραφικά στοιχεία! Όστε το πέρασες για τυπωμένο βιβλίο; Αυτό είναι χειρόγραφο, και μάλιστα χειρόγραφο ρουνικό!

— Ρουνικό;

— Ναι! Θέλεις να σου εξηγήσω τη λέξη;

— Όχι, την ξέρω, απάντησα με το ύφος ανθρώπου που του είχαν υποτιμήσει τις γνώσεις.

Αλλά ο θείος μου πήρε φόρα και άρχισε να ρητορεύει.

— Οι ρούνι είναι τα γράμματα ενός αλφάβητου που το χρησιμοποιούσαν άλλοτε στην Ισλανδία και, σύμφωνα με την παράδοση, επινοήθηκαν από τον ίδιο τον Οντίν, το θεό της σκανδιναβικής μυθολογίας που λατρευόταν από όλους τους γερμανικούς λαούς! Κοίταξε λοιπόν, ιερόσυλε, αυτά τα γράμματα που βγήκαν από τη φαντασία ενός θεού!

Εκείνη τη στιγμή μια ξεθωριασμένη περγαμηνή ξεγλίσטרησε από το παλιό βιβλίο κι έπεσε στο πάτωμα.

Ο θείος μου όρμησε πάνω της με ανυπομονησία. Ένα παλιό ντοκουμέντο, κλεισμένο εδώ και χρόνια μέσα σε ένα βιβλίο, έπαιρνε πελώρια αξία στα μάτια του.

— Τι είναι αυτό; Ξεφώνισε με ένταση και ξεδίπλωσε προσεκτικά πάνω στο τραπέζι του την περγαμηνή. Πάνω της υπήρχαν κάτι παράξενα γράμματα.

— Είναι ρουνικά! φώναξε ο καθηγητής. Τι να σημαίνουν; Κι όμως, είναι αρχαία ισλανδικά! μουρμούρισε.

Ο καθηγητής Λίντενμπροκ όφειλε να γνωρίζει τη γραφή αυτή, γιατί ήταν ξακουστός για τη γλωσσομάθειά του. Μπροστά λοιπόν σε αυτό το αδιέξοδο, περίμενα να ξεσπάσει ο θυμός του.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, η Μάρθα άνοιξε την πόρτα του γραφείου και είπε:

—Το φαγητό είναι έτοιμο!

—Στο διάβολο το φαγητό! φώναξε ο θεός μου.

Η Μάρθα έγινε καπνός! Κι εγώ έτρεξα ξοπίσω της και, χωρίς να καταλάβω πώς, βρέθηκα στη συνηθισμένη θέση μου στην τραπεζαρία.

Περίμενα λίγο. Ο καθηγητής δε φάνηκε. Ήταν η πρώτη φορά, απ' ό,τι ξέρω, όπου ο θεός μου απουσίαζε από το τραπέζι αυτή την ώρα. Να πού τον είχε οδηγήσει ένα κουρελόχαρτο!

—Τέτοιο πράγμα δεν έχει ξαναγίνει ποτέ! έλεγε και ξανάλεγε η Μάρθα. Αυτό προμηνύει κάποιο σοβαρό γεγονός!

Κατά τη γνώμη μου, αυτό δεν προμήνυε τίποτα. Ίσως μόνο μια τρομερή σκηνή, όταν ο θεός μου θα διαπίστωνε πως είχαν αδειάσει όλα τα πιάτα...

Έβαζα την τελευταία μπουκιά στο στόμα μου, όταν ακούστηκε η διαπεραστική φωνή του θείου μου.

Με ένα πήδημα βρέθηκα από την τραπεζαρία στο γραφείο του.

Τα κρυπτογραφήματα του Σακνούσεμ

—Είναι ολοφάνερο πως είναι ρουνικά, έλεγε ο καθηγητής. Υπάρχει όμως κάποιο μυστικό και θα το ανακαλύψω, διαφορετικά...

Μια βίαιη χειρονομία αποτελείωσε τη σκέψη του.

—Κάθισε εκεί, πρόσθεσε δείχνοντας με τη γροθιά του το τραπέζι, και γράφε. Θα σου υπαγορεύσω κάθε γράμμα του αλφαβήτου μας, που αντιστοιχεί σε κάθε γράμμα του ισλανδικού αλφαβήτου. Θα δούμε τι θα προκύψει από αυτό. Φρόντισε όμως να μην κάνεις κανένα λάθος, γιατί αλίμονό σου!

Η υπαγόρευση άρχισε. Επιστράτευσα όλη μου την προσοχή, για να μη λαθέψω. Σύντομα σχηματίστηκε μια ακατανόητη τριπλή σειρά από τις ακόλουθες λέξεις:

<i>m.rnlls</i>	<i>esreyel</i>	<i>seecJde</i>
<i>sgtssmf</i>	<i>unteief</i>	<i>niedrke</i>
<i>kt,samamn</i>	<i>atrateS</i>	<i>Saodrrn</i>
<i>emtnael</i>	<i>nuaect</i>	<i>rrilSa</i>
<i>Atvaar</i>	<i>.nscrc</i>	<i>ieaabs</i>
<i>ccdrmi</i>	<i>eeutul</i>	<i>frantu</i>
<i>dt,iac</i>	<i>oseibo</i>	<i>KediiV</i>

Όταν τελείωσε η εργασία αυτή, ο θεός μου άρπαξε το χαρτί με τις σημειώσεις και το εξέτασε με προσοχή.

—Τι σημαίνουν όλα αυτά; έλεγε και ξανάλεγε μηχανικά. Είναι ένα κρυπτογράφημα και το νόημά του κρύβεται κάτω από τα σκόπιμα ανακατωμένα γράμματα. Αν διαταχθούν κατάλληλα, οπωσδήποτε θα σχηματίσουν μια πρόταση με νόημα. Όσο σκέφτομαι πως εδώ ίσως υπάρχει η ένδειξη ή η εξήγηση για κάποια μεγάλη ανακάλυψη!

Ο καθηγητής ανασήκωσε το βιβλίο και την περγαμινή και τα σύγκρινε το ένα με το άλλο.

—Αυτές οι δύο γραφές δεν προέρχονται από το ίδιο χέρι, είπε. Το κρυπτογράφημα είναι μεταγενέστερο από το βιβλίο, αφού το πρώτο γράμμα είναι ένα Μ κεφαλαίο, που δεν υπάρχει στο βιβλίο του Τίρλεζον, γιατί αυτό προστέθηκε στο ισλανδικό χειρόγραφο, και στο ντοκουμέντο υπάρχει μια χρονική απόσταση τουλάχιστον δύο αιώνων. Οδηγούμαι λοιπόν στη σκέψη, συνέχισε ο θεός μου, ότι κάποιος από τους κατόχους του βιβλίου χάραξε αυτά τα μυστηριώδη σημάδια. Άραγε ποιος να ήταν; Μήπως υπάρχει πουθενά γραμμένο το όνομά του;

Ο θείος μου πήρε ένα φακό και άρχισε να εξετάζει προσεκτικά τις πρώτες σελίδες του βιβλίου. Στη δεύτερη σελίδα διέκρινε μερικά μισοσβησμένα γράμματα και κατάλαβε πως εκεί βρισκόταν το πιο σημαντικό σημείο. Τα εξέτασε λοιπόν σχολαστικά και αναγνώρισε τελικά τα ρουνικά σημάδια, που τα διάβασε πεντακάθαρα.

— Άρνε Σακνούσεμ! φώναξε θριαμβευτικά. Μα αυτό είναι ένα όνομα ισλανδικό, που ανήκει σ' ένα σοφό του 16ου αιώνα, ένα διάσημο αλχημιστή! Αυτοί οι αλχημιστές, ο Αβισέν, ο Βάκωνας, ο Λούλε, ο Παράκελσος, ήταν οι μόνοι πραγματικοί επιστήμονες της εποχής τους. Έκαναν ανακαλύψεις, που ακόμα και σήμερα προκαλούν την κατάπληξή μας. Γιατί αυτός ο Σακνούσεμ να μην έχει κρύψει κάτω απ' αυτό το ακατανόητο κρυπτογράφημα κάποια καταπληκτική ανακάλυψη; Κάτι τέτοιο πρέπει να συμβαίνει!

Η φαντασία του καθηγητή κάλπαζε όλο και περισσότερο με την υπόθεση αυτή.

— Αναμφίβολα, τόλμησα να μιλήσω, αλλά ποιο συμφέρον μπορούσε να έχει εκείνος ο σοφός για να κρύψει έτσι μια τόσο θαυμαστή ανακάλυψη;

— Γιατί; Μήπως το ξέρω; Αλλά θα το βρούμε σε λίγο, όταν αποκαλύψω το μυστικό αυτού του ντοκουμέντου. Και δεν πρόκειται να φάω, ούτε να κοιμηθώ, προτού το φέρω στο φως!

«Τώρα μάλιστα!» σκέφτηκα.

— Ούτε κι εσύ, Άξελ! πρόσθεσε. Και, πρώτα πρώτα, πρέπει να βρούμε τη γλώσσα αυτού του κρυπτογραφη-

ματος. Κι αυτό δεν είναι δύσκολο! Στο ντοκουμέντο αυτό υπάρχουν εκατόν τριάντα δύο γράμματα, που αποτελούνται από εβδομήντα εννιά σύμφωνα και πενήντα τρία φωνήεντα. Με την αναλογία αυτή, περίπου, σχηματίζονται οι λέξεις των μεσημβρινών γλωσσών, ενώ τα βόρεια ιδιώματα είναι απείρως πλουσιότερα σε σύμφωνα. Εδώ λοιπόν έχουμε να κάνουμε με μια μεσημβρινή γλώσσα. Αλλά ποια είναι αυτή η γλώσσα;

Να σε ποιο σημείο περίμενα να δείξει τις επιστημονικές του γνώσεις ο θεός μου, ο οποίος, όπως διαπίστωνα, είχε καταπληκτική αναλυτική ικανότητα.

—Αυτός ο Σακνούσεμ, συνέχισε, ήταν πολύ σπουδαγμένος. Επειδή λοιπόν δεν έγραφε στη μητρική του γλώσσα, προτίμησε τη γλώσσα που χρησιμοποιούσαν όλα τα καλλιεργημένα πνεύματα του 16ου αιώνα, δηλαδή τη λατινική. Μπορώ λοιπόν από τώρα να υποστηρίξω ότι αυτό το κείμενο είναι γραμμένο στα λατινικά, αλλά σε λατινικά κάπως απροσδιόριστα!

«Καλά ξεμπερδέματα!» σκέφτηκα.

—Ας το εξετάσουμε προσεκτικά, είπε ο θεός μου. Να μια σειρά από εκατόν τριάντα δύο γράμματα που παρουσιάζονται, φαινομενικά, άτακτα γραμμένα. Βλέπουμε λέξεις όπου υπάρχουν μόνο σύμφωνα, όπως η πρώτη *m.rnlls*, άλλες όπου τα φωνήεντα αφθονούν, όπως η πέμπτη *unteief* ή η προτελευταία *oseibo*. Είναι λοιπόν ολοφάνερο ότι η διάταξη αυτή των γραμμάτων δεν έγινε τυχαία. Έγινε με μαθηματική βάση, από μια άγνωστη σ' εμάς λογική. Είμαι βέβαιος ότι η πρωταρχική φράση

γράφτηκε κανονικά. Έπειτα μπερδεύτηκε σύμφωνα με μια αρχή που πρέπει ν' ανακαλύψουμε. Αν αποκτήσουμε το κλειδί αυτού του κρυπτογραφήματος, μπορούμε να το διαβάσουμε εύκολα. Αλλά ποιο είναι αυτό το κλειδί; Μήπως το έχεις εσύ, Άξελ;

Τα μάτια μου είχαν καρφωθεί στο πορτρέτο της Γκράουμπεν, που κοσμούσε τον τοίχο. Η θετή κόρη του θείου μου βρισκόταν τότε στην Αλτόνα. Η απουσία της με είχε δυσареστήσει πάρα πολύ, γιατί η όμορφη Βιρλανδέζα και εγώ αγαπιόμασταν. Είχαμε αρραβωνιαστεί κρυφά από το θείο μου. Η Γκράουμπεν ήταν μια χαριτωμένη κοπέλα και με αγαπούσε πολύ. Εγώ τη λάτρευα! Η εικόνα της μικρής μου Βιρλανδέζας με έριξε ξαφνικά από τη ρεαλιστική πραγματικότητα στον κόσμο των αναμνήσεων.

Θυμήθηκα την πιστή βοηθό μου στις εργασίες μου. Με βοηθούσε να ταξινομήσω τις πολύτιμες πέτρες του θείου μου. Η δεσποινίς Γκράουμπεν ήταν πολύ δυνατή στην ορυκτολογία. Της άρεσαν πολύ τα επιστημονικά βιβλία. Μελετούσαμε μαζί. Μετά τη μελέτη, βγαίναμε έξω πάλι μαζί. Την κρατούσα από το χέρι, της έλεγα εύθυμες ιστορίες κι εκείνη γελούσε.

Να τι έβλεπα με τα μάτια των αναμνήσεων, όταν ο θείος μου, χτυπώντας τη γροθιά του στο τραπέζι, με ξανάφερε απότομα στην πραγματικότητα.

— Άκου, είπε. Τοποθέτησε μια οποιαδήποτε φράση πάνω σ' αυτό το χαρτί. Αλλά, αντί να διατάξεις τα γράμματα το ένα μετά το άλλο, βάλ' τα διαδοχικά σε κάθετες

στήλες, έτσι ώστε κάθε στήλη να έχει πέντε με έξι γράμματα.

Κατάλαβα τι μου πρότεινε και αμέσως έγραψα από πάνω προς τα κάτω:

Σ	π	ύ,	ή	κ	μ
ε	ώ	μ	μ	ρ	π
α	π	ι	ο	ά	ε
γ	ο	κ	υ	ο	ν
α	λ	ρ	Γ	υ	!

—Ωραία! είπε ο καθηγητής χωρίς να διαβάσει. Τώρα διάταξε αυτές τις λέξεις πάνω σε μία οριζόντια γραμμή.

Έκανα ό,τι μου είπε και συναρμολόγησα τη φράση:

Σπύ, ήκμ εώμμρπ απιοάε γοκυον αλρΓυ!

—Περίφημα! φώναξε ο θεός μου, αρπάζοντας το χαρτί από τα χέρια μου. Να που τώρα έχει τη φυσιогνωμία του παλιού ντοκουμέντου. Τα φωνήεντα, όπως και τα σύμφωνα, συγκεντρώθηκαν με την ίδια αταξία. Υπάρχουν μάλιστα και κεφαλαία ανάμεσα στις λέξεις, ολόιδια με την περγαμινή του Σακνούσεμ!

Έβρισκα αυτές τις παρατηρήσεις πέρα ως πέρα εύστοχες.

—Λοιπόν, ξανάρχισε ο θεός μου, για να διαβάσω τη φράση που έγραψες, φτάνει να πάρω διαδοχικά το πρώτο γράμμα κάθε λέξης, μετά το δεύτερο, έπειτα το τρίτο.

Και ο θεός μου, προς μεγάλη του έκπληξη, διάβασε, αφήνοντας κι εμένα κατάπληκτο:

Σε αγαπώ πολύ, μικρή μου Γκράουμπεν!

— Αχά! έκανε ο καθηγητής.

Ναι! Χωρίς να το υποψιαστώ, είχα γράψει αυτή την αποκαλυπτική φράση.

— Αγαπάς λοιπόν την Γκράουμπεν; ρώτησε ο θεός μου.

— Ναι... Όχι..., ψέλλισα.

— Αγαπάς την Γκράουμπεν! επανέλαβε. Και τώρα ας εφαρμόσουμε τη μέθοδό μου σε αυτό το ενδιαφέρον ντοκουμέντο!

Ο θεός μου βυθίστηκε πάλι στη μελέτη του ντοκουμέντου και ξέχασε στη στιγμή τα λόγια που είχα γράψει.

Τη στιγμή που ήταν βυθισμένος στους συλλογισμούς του, τα δάχτυλά του έτρεμαν, όταν ξανάπιασε την παλιά περγαμηνή. Έδειχνε συγκινημένος. Τελικά, έβηξε δυνατά και με βαριά φωνή, εκφωνώντας διαδοχικά το πρώτο γράμμα και μετά το δεύτερο κάθε λέξης, μου υπαγόρευσε το ακόλουθο κείμενο:

*messunkaSenrA.idefdoK.segnittamurtn
ecertserrette,rotaivsadua,ednecsedsadne
lacartniiluJsiratracSarbmutabledmek
meretarcsilucoYsleffenSnl*

Όταν τελείωσα το γράψιμο, πρέπει να ομολογήσω ότι ήμουν ταραγμένος. Αυτά τα γράμματα δεν είχαν το παραμικρό νόημα. Περίμενα λοιπόν να ακούσω τη βαρυσήμαντη λατινική φράση που θα έβγαινε από το στόμα

του καθηγητή. Αλλά αυτό που ακολούθησε ήταν πέρα από κάθε πρόβλεψη. Μια δυνατή γροθιά συντάραξε το τραπέζι.

— Αυτό δεν έχει κανένα νόημα! φώναξε ο θεός μου.

Έπειτα διέσχισε σαν βολίδα το γραφείο, όρμησε στο δρόμο και άρχισε να τρέχει!

Το κλειδί του αινίγματος

— Έφυγε; ρώτησε η Μάρθα κι έτρεξε κοντά μου, μόλις άκουσε το χτύπημα της εξώπορτας.

— Ναι, απάντησα. Έγινε άφαντος!

— Και το φαγητό του;

— Δε θα φάει! Ούτε αυτός θα φάει ούτε κανένας άλλος! Ο θεός μάς αναγκάζει να κάνουμε νηστεία μέχρι να αποκρυπτογραφήσει ένα ακατανόητο κουρελόχαρτο!

— Θα πεθάνουμε λοιπόν από την πείνα; είπε η Μάρθα και ξαναγύρισε στην κουζίνα της αναστενάζοντας.

Όταν έμεινα μόνος, μου κατέβηκε η ιδέα να πάω στην Γκράουμπεν και να της τα διηγηθώ όλα. Αλλά πώς ν' αφήσω το σπίτι; Αν επέστρεφε ο καθηγητής; Αν με καλούσε; Και αν ήθελε να ξαναρχίσει εκείνη την εργασία της αποκρυπτογράφησης;

Το πιο φρόνιμο ήταν να μείνω στο σπίτι. Εκείνη ακριβώς τη μέρα, κάποιος ορυκτολόγος μάς είχε στείλει μια

συλλογή από πυριτολιθικά πετρώματα, που έπρεπε να ταξινομηθούν. Έπεσα λοιπόν με τα μούτρα σε αυτή την εργασία.

Όμως, μια αόριστη ανησυχία με είχε κυριεύσει. Είχα κάποιο κακό προαίσθημα.

Ύστερα από μία ώρα, είχα τελειώσει την ταξινόμηση των πετρωμάτων. Βούλιαξα στη μεγάλη πολυθρόνα και άναψα την πίπα μου. Πότε πότε αφουγκραζόμουν. Περίμενα να ακούσω βήματα στη σκάλα. Μάταια όμως. Πού μπορούσε άραγε να ήταν ο θεός μου εκείνη τη στιγμή;

«Θα γυρίσει άραγε θριαμβευτής ή απελπισμένος;» σκεφτόμουν.

Μηχανικά, πήρα στα χέρια μου το χαρτί, όπου απλωνόταν η ακατανόητη αράδα με τα γράμματα που είχε γράψει.

Πάσχιζα να ταξινομήσω αυτά τα γράμματα έτσι ώστε να σχηματίζουν λέξεις. Στάθηκε αδύνατον! Τα τοποθετούσα δύο, τρία, πέντε, έξι μαζί. Δεν έβγαινε κανένα νόημα. Το δέκατο τέταρτο, το δέκατο πέμπτο και το δέκατο έκτο γράμμα σχημάτιζαν την αγγλική λέξη *ice* (πάγος). Το ογδοηκοστό πέμπτο και το ογδοηκοστό έκτο σχημάτιζαν τη λέξη *sir* (κύριος). Τέλος, στο κείμενο του ντοκουμέντου και στην τρίτη γραμμή, παρατήρησα επίσης τις λατινικές λέξεις *rota* (τροχός), *mutabile* (μεταβλητό, ευμετάβλητο), *ira* (οργή), *nec* (ούτε) και *arta* (σκοτεινή).

«Να πάρ' η ευχή!» σκέφτηκα. «Αυτές οι τελευταίες λέξεις, όπως φαίνεται, δικαιώνουν το θείο μου σχετικά με τη γλώσσα του ντοκουμέντου».

Στην τέταρτη γραμμή διέκρινα τη λέξη *luco*, που μεταφράζεται ιερό άλσος. Στην τρίτη γραμμή διάβασα τη λέξη *tabiled*, που φαίνεται ολότελα εβραϊκή, και στην τελευταία τις γαλλικές λέξεις *mer* (θάλασσα), *arc* (τόξο), *mère* (μητέρα).

Κόντευα να χάσω το μυαλό μου! Τέσσερα διαφορετικά γλωσσικά ιδιώματα σε αυτή την παράλογη φράση! Ποια σχέση μπορούσε να υπάρχει ανάμεσα στις λέξεις πάγος, κύριος, οργή, σκληρός, ιερό άλσος, ευμετάβλητο, μητέρα, τόξο και θάλασσα; Μόνο η πρώτη και η τέταρτη προσέγγιζαν η μία την άλλη εύκολα. Ήταν πολύ φυσικό ένα ντοκουμέντο γραμμένο στην Ισλανδία να μιλάει για μια παγωμένη θάλασσα. Με αυτές τις δύο λέξεις μόνο, όμως, πώς ήταν δυνατόν να φωτιστεί το κρυπτογράφημα;

Αγωνιζόμουν λοιπόν ενάντια σε μια δυσκολία που έδειχνε αξεπέραστη. Τα εκατόν τριάντα δύο γράμματα στροβιλίζονταν στο μυαλό μου. Πνιγόμουν. Ένιωθα πως μου χρειαζόταν αέρας. Μηχανικά, έκανα αέρα με το χαρτί. Οι δύο σελίδες του πέρασαν διαδοχικά από τα μάτια μου.

Η έκπληξή μου ήταν απερίγραπτη, όταν σε ένα από αυτά τα φευγαλέα αερίσματα, τη στιγμή που η δεύτερη σελίδα ήταν γυρισμένη προς τα μάτια μου, νόμισα πως έβλεπα ολοκάθαρα σχηματισμένες λέξεις ευανάγνωστες, λατινικές, κι ανάμεσα σε άλλες τις λέξεις *craterem* (κρατήρας) και *terester* (επίγειος, γήινος)!

Ξαφνικά, μια λάμψη διαπέρασε το μυαλό μου. Αυτές οι δύο ενδείξεις με οδήγησαν στο σωστό δρόμο. Είχα ανακαλύψει το κλειδί του γρίφου! Ο θεός μου είχε δίκιο σχε-

τικά με τη διάταξη των γραμμάτων και με τη γλώσσα του ντοκουμέντου. Δε χρειαζόταν παρά μόνο ένα τίποτα, για να μπορέσει να διαβάσει από την αρχή ως το τέλος αυτή τη λατινική φράση. Κι αυτό το τίποτα το χάριζε σ' εμένα η τύχη! Η συγκίνησή μου ήταν ανεπανάληπτη! Άπλωσα το χαρτί πάνω στο τραπέζι.

— Ας το διαβάσουμε! φώναξα.

Έβαλα το δάχτυλό μου διαδοχικά πάνω σε κάθε γράμμα και, χωρίς να σταματήσω, πρόφερα τη φράση ολόκληρη

Διαβάστε τη συνέχεια στο βιβλίο.